

писваче отчасти и да сж измѣниле неговито първоначални свойства и въ езикъ и въ правописанието. Въ тоя сборникъ, освѣнъ библейските притчи и книгата на Исуса Сирахова, е помѣстенъ списокъ на Менандра, който принадлежи и по езикътъ и по правописанието на древната българска литература. Освѣнъ гореказанните статии, въ тоя доволно важенъ сборникъ е помѣстена приказницата за Агрипа или Синагрипа, която са отличава отчасти отъ гореказанните списки и по правописанието и по езикътъ. Изрѣченията на Менандра, както са види изъ множество явни признаци, сж са появили най-напредъ въ България, отъ дѣто по-послѣ сж биле пренесени въ Россия. Ако русските преписваче отъ XV вѣкъ и да сж внесле въ тоя памѣтникъ множество подновления, но езикътъ и правописанието и послѣ тие измѣненія свидѣтелствувать доволно ясно, че той е принадлежалъ на старовременната българска литература.

Гнѣба не пѹсти ни мала. аште сомыслиши. оуне капа сомышлениа. негъли богатѣства тѣлиба. Равнѣхъ сѣ имѣни всѣмъх. аще колни еси живѣнихъ злѣхъ сѣ хощти слышати. а негъли богатѣхъ. Тѣштѣ славы нѣсть ничѣсоже злѣе Забѣхъ отодаждѣ челобече. да и пакы возъмѣши. Змѣеть слово мѣдро печаль врачевати. Гладѣхъ велика лѣзѣа челоуѣкомъх. мала трѣба когѹ доубѣлѣеть. аште со правѣдохъ сѣ естѣ оутанти до конца . . . Блаженъ естѣ всегда. иже когѣтѣство и оумъхъ имѣеть. Не любаю мѹдра иже естѣ не присно мѣдрѣхъ. Не штовѣганъ дрѹга въ кѣдѣкъ сѣштѣа. не належѣ кѣдѣнѣемѣ. швыштѣа ко кѣдѣа всѣмъ. Бога прѣмѣдрааго дарѣхъ естѣ челоуѣкомъхъ хытрость. не тоштитѣа на нелѣпни и пакы*) лѣнисѣа на лѣпни. . . . Нѣсть никътоже иже

*) Пропустено е не.